

Vízum

Psal se rok 2004. Dostala jsem pozvání, abych vedla kurz v tradičním letním kurzu v Melbourne v Austrálii. Měla jsem radost, v Austrálii jsem ještě nebyla. Šla jsem si na ambasádu pro vízum. Tam mají vše dobře zorganizováno. Na zdi je přístroj na kterém si vyzvednete číslo s pořadím a pak se můžete posadit do příjemné čekárny, kde jsou přepážky a čekat, dokud se vaše číslo neobjeví nad některou přepážkou. Mezi tím si vyplňujete formulář v angličtině.

Vedle mě se posadil muž velmi podivně oblečený v sandálech s velmi obnošenou aktovkou z kůže. Rozmlouval s ženou, která seděla vedle něho. Muž se vychloubal, že již 30 let žije v Austrálii a nyní se vrací, aby zrekonstruoval svůj starý dům ve vesnici. Žena ho poprosila, aby jí vyplnil formulář, protože neumí anglicky.

„To já nemohu, neumím anglicky psát, to vám nemohu vyplnit, protože ani všemu nerozumím.“ Vmísila jsem se do řeči a zeptala se: „Je to možné že po 30 letech v Austrálii nemůžete ani psát ani číst, ani všemu nerozumíte?“

„Ano, je to možné. Pracuji v továrně, kde sedím u stroje a dělám hřebíky. Je tam velký hluk a s ostatními se nedá mluvit. Po práci jedu přímo domů, ven z města. Vy také cestujete do Austrálie?“ „Ano, budu tam vést kurz esperanta, zůstanu tam 3 týdny.“

„Jé, paninko, zůstaňte tam, mohl bych hned tady na ambasádě podepsat záruční prohlášení, že se o vás budu starat a po kurzu byste přišla ke mně a stala se mou manželkou. Já nejsem náročný, budu spokojený, když mi každý den něco uvaříte. Miluji doma připravovaná jídla. Nic nebudete muset dělat, budete doma. Já budu chodit do práce a až se vrátím, budeme večery trávit spolu.“

Byla jsem šokovaná! Ale mile jsem ho uklidnila, že to já nemohu udělat, a doporučila jsem mu, aby stejnou nabídku udělal paní která seděla vedle něj v řadě. „Ne, to nemohu, ta neumí anglicky.“

Takže místo abych dostala vízum, dostala jsem nabídku ke sňatku dokonce do zahraničí. Jaká promeškaná příležitost! Ještě v šoku jsem uviděla nad přepážkou své číslo a běžela tam. Vůbec jsem nevěděla co mám říci. Ukázala jsem své dokumenty a písemné pozvání a bylo mi zdvořile řečeno, abych přišla za týden.

Vrátila jsem se domů a rozložila dokumenty. Viděla jsem, že bych měla být v Austrálii za 8 dní. To jsem do Melbourne nemohla stihnout včas, pokud bych musela čekat třeba ještě jeden týden na vízum. Napsala jsem mejlem Australské esperantské lize (AEL), že bohužel kvůli vízu se nemohu včas dostavit. A stal se zázrak! Ještě večer jsem obdržela zprávu, abych se následující den dostavila na ambasádu, tam se vše vyřídí. Jak je to možné? Předseda ARL je bývalý ministr zahraničních věcí při OSN – Ralph Harry.

Hned ráno jsem tam pospíchala, ale tam o mém vízu nic nevěděli. Přirozeně jsem šla ke stejné přepážce jako posledně. Začala jsem se potit. Náhodou uslyšela moje jméno úřednice u vedlejší přepážky. Zavolala mě a dala mi pas s vízem a řekla, že nebudu nic platit (udělení víza stálo 100\$).

V dalším šoku jsem vyšla z ambasády. Doma jsem otevřela pas a uviděla jsem, že moje vízo je pro oficiální státní návštěvy. Cestovala jsem již do mnoha zemí, ale tohle se mi ještě nepříhodilo. Informovala jsem tedy AEL, že jsem již dostala vízum a letenka že bude stát 1000\$. Odpověděli mi: „Zaplaťte letenku, v Austrálii vám ji proplatíme.“

Bože můj, kde vezmu 1000\$? Já důchodkyně s 80\$ pense! Opět internet byl jako záchrana. Napsala jsem: „Mám vízum, ale na letenku nemám a ani neznám nikoho, kdo by mi mohl půjčit. Taková suma je pro mne nedosažitelná.“

Další den jsem dostala telegram, abych šla do banky, protože prostřednictvím Wester Union tam mám připravené peníze. Vůbec jsem nevěřila, že je to možné. Ale ano, přímo z banky jsem šla do letecké agentury a koupila letenku. Za dva dny jsem odletěla na dlouhou cestu, na druhou stranu zeměkoule. Při přistání v Melbourne jsem měla strach, aby moje oficiální návštěva nebyla podezřelá. Ale pro oficiální návštěvy je k dispozici úplně jiný východ a nikdo mě neprohližel, orazítkovali mi pas a pozdravili. Ale když jsem čekala na své zavazadlo, přiběhl opravdu maličký pejsek a číchal k mé kabelce. Přistoupila ke mně paní a požádala mě, abych zavazadlo otevřela. Pejsek skočil do kufru a předními nohama hrabal, až našel papírový pytlík s půl kilogramem sušených fíků.

Úřednice mi ukázala informaci, kterou jsem obdržela na našem letišti, ve které bylo upozornění, že není dovoleno dovážet jakékoliv jídlo, dřevěné předměty, semena atd. Ještě mi ukázala částku, kterou musím jako pokutu zaplatit. Požádala mě o pas a když uviděla vízum pro oficiální cestu, vrátila mi pas s milým úsměvem, odebrala fíky a zapomněla na pokutu.

Na letišti na mě čekal pan Kanački, Srb, který již 50 let žil v Austrálii. Je spolupracovník Rádía 3ZZZ, které vysílá v esperantu. To bylo pro mne příjemné překvapení. V kurzu jsem se osobně seznámila s panem Ralphem Harrym. Je to velmi příjemný muž. Poděkovala jsem mu za jeho intervenci, bez něj bych zcela určitě nemohla přijet. Dnes, 29. prosince, je den, kdy Srbsko získalo s Austrálií bezvízový styk. Již pravděpodobně nikdy nezískám státní oficiální pozvání.

P.S. Mám několik pasů plných víz. Musím mít nejen víza do zemí kam cestuji, ale i do zemí, přes které je nutno projíždět. Skoro jsem nemohla uvěřit, že již skončila doba stání v dlouhých frontách a strachu, že vízum třeba ani nedostanete.

Tereza Kapista